SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 21 SEPTEMBER 1939

BEZOEK OP VILLA EIKENBURCHT

HEKKIE

AN tante Miep had Ineke op haar verjaardag een aller-aardigst hondje gekregen. Ineke had geen broertjes of zusjes, en daarom was zij heel blij met het grappige dier, en daar haar verjaardag juist in de eerste week van de grote vacantie viel, had zij volop tijd gehad, om met haar vriendje te spelen.

Soms deden zij dit op het brede trottoir, vóór Ineke's huis, maar het meest toch in de tuin. In een mooie, grote tuin is het wel duizendmaal prettiger, dan op een trottoir, al zijn de tegels ook nog zo mooi vierkant en schoon.

Hekkie — want zó had Ineke haar hondje genoemd — was heel slim. Toen de school weer begonnen was, zat hij iedere morgen al om kwart voor twaalf op haar te wachten, en als hij zijn kleine vriendin zag aankomen, dan holde hij haar tegemoet. Zij gingen dan samen naar huis terug, terwijl Ineke vrolijk babbelde, en Hekkie blaffend om haar heen sprong. En 's middags, héél lang voor vieren, was 't trouwe dier wéér op zijn post.

Hekkie vond het vreselijk, dat Ineke elke dag zo heel lang wegging. Maar er was iets, dat hij nog veel, veel erger vond. Toen het vacantie was, had Ineke haar lekkers altijd trouw met hem gedeeld, en nu kreeg hij bijna niets meer.

„Een hond mág niet snoepen!" zei Ineke's moeder altijd. En als Hekkie dan maar blééf janken, voegde zij er bij: „Nee, Hek, het kan niet! Van koekjes en chocolade word je ziek. Ga maar wat buiten spelen!"

Op een morgen, toen Ineke's moeder dit wéér gezegd had, en Hekkie verdrietig en met treurige ogen voor de huisdeur zat, kreeg hij opeens een idee.

„Gek, dat ik daar niet eerder aan dacht!" gromde hij vrolijk. „Ik doe het, ja, ik doe het! O, o, o,.... wat zal ik nú kunnen smullen!"

En toen Hekkie dit gezegd had, sprong hij op en rende vrolijk blaffend naar de overzijde van de straat, waar meneer Jansen, de kruidenier, woonde. Hekkie ging dadelijk op zijn achterpootjes zitten, en zijn voorpootjes hield hij keurig voor zijn borstje, net zoals Ineke hem geleerd had.

Er was toevallig niemand in de winkel, en meneer Jansen, die met zijn twee bedienden achter de toonbank stond, zag hem dadelijk.

„Kijk, daar heb je warempel Hekkie!" zei de aardige man lachend. „Ja, Ineke is naar school, hè, en nu kan zij niet met je spelen! Je zult je nu wel erg vervelen! Lust je een biskwietje?"

Hekkie's oogjes straalden van pret. „Wat ben ik toch een slimmerd!" dacht hij vrolijk. Hij sprong de winkel in en blafte: „Wif! Wif! Wof! Wof! Wif! Wif!"

„Ja, ik versta je wel!" lachte de kruidenier. Hij opende een groot blik, dat op de toonbank stond, nam er twee biskwietjes uit en gaf ze aan Hekkie.

„Wif! Wif! Wof! Wof!" riep de slimme hond blij. Van pret sprong hij een paar keer in het rond, en toen vloog hij de winkel uit, terwijl hij vrolijk kwispelstaartte.

O, o, wat waren die grote, ronde biskwietjes lekker! Ze waren in een ommezien verdwenen, en toen.... wel, toen zat Hekkie op het trottoir voor de winkeldeur van meneer Van Asten, den slager.

De goedige, dikke slager hing juist een groot stuk vlees voor zijn raam. Hij keek toevallig even naar buiten, en toen.... wel, toen begon hij te lachen.

„Kijk eens, Piet! Wat zeg je wel van zo'n kunstenmaker?" zei hij tegen zijn knecht. „Is dat Hekkie, van Ineke, niet? Wat kan hij prachtig zitten! Geef hem eens een flink stuk leverworst, Piet! Of lust je 't niet, kleine baas?"

Leverworst! Ha! Hekkie's bekje ging al open en zijn tong kwam al voor de dag. Leverworst was nog veel, veel lekkerder dan biskwie!

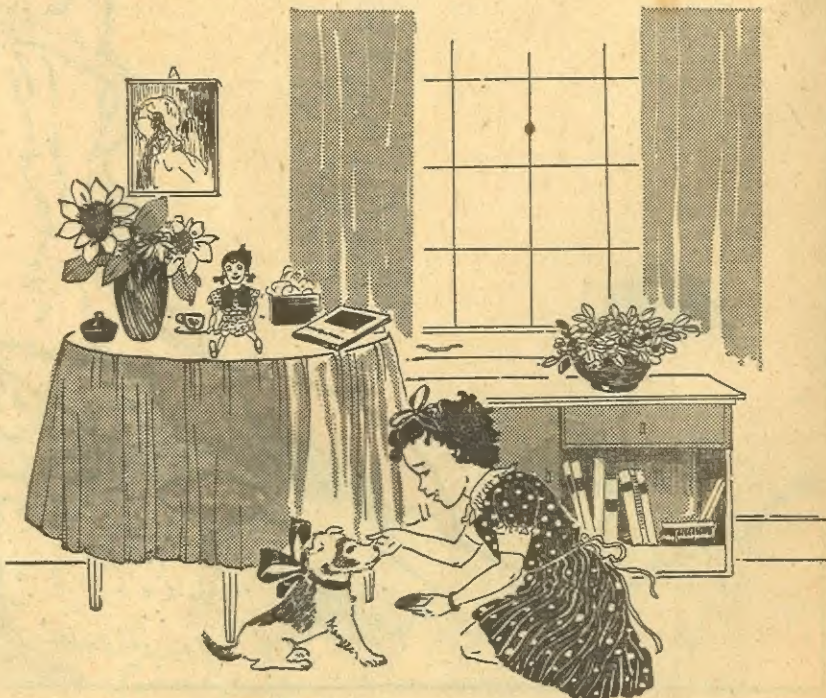
„Kif! Kif! Kef! Kef!" riep Hekkie blij. Hij sprong de winkel in en danste van blijdschap.

„Hier, stouterd!" lachte de knecht. Hij sneed een flink stuk leverworst af en wierp het Hekkie toe. Hekkie ving het behendig op, maar dadelijk lei hij het naast zich neer.

Toen ging hij wéér op zijn achterpootjes zitten. Eerst keek hij den baas en toen den knecht aan, en zijn heldere, bruine oogjes straalden van pret.

„Kif! Kif! Wof! Wof!" zei Hekkie.

„Ik versta je wel niet, maar ik begrijp je toch!" lachte meneer Van Asten. „Je bent een brave hond, hoor! Morgen mag je wéér

....en daarom was zij heel blij met het grappige dier....

....en zij knikte eens tegen Hekkie.

een stukje worst komen halen!"

„Grrrr...." knorde Hekkie tevreden, wat zoveel betekende als „Alstublieft!" Toen nam hij het stuk worst in zijn bek en ging vrolijk naar buiten.

Och, och, wat smaakte die worst lekker! Hekkie deed zijn ogen dicht, zó smulde hij. En toen de worst op was, wel, toen ging hij weer een eindje verder, naar de hoek van de straat. Daar was de winkel van meneer De Wit, den banketbakker.

Meneer De Wit was niet in de winkel, maar juffrouw Doortje, de aardige, jonge verkoopster, wel. Hekkie zat weer op zijn achterpootjes voor de deur en zij zag hem dadelijk.

„Och, wat een snoes! Hij heeft zeker honger!" Juffrouw Doortje hield heel veel van dieren, en zij knikte eens tegen Hekkie. „Maar.... we kennen elkaar, is het niet? Je bent het hondje van Ineke! Jullie komen wel eens samen in de winkel. Wil ik eens kijken, of ik wat lekkers voor je heb? Maar dan moet je mij eerst een pootje geven, hoor!"

„Een pootje? Nu, dat wil ik wel tien keer doen!" dacht Hekkie. Hij ging nóg mooier zitten, en stak juffrouw Doortje eerst zijn linker- en toen zijn rechtervoorpootje toe. Dat hij eerst zijn rechterpootje had moeten geven, ja, zó slim was Hekkie nog niet.

„Je bent een schat!" zei juffrouw Doortje. „Kijk eens!" En toen zij dit gezegd had, gaf zij Hekkie een heerlijk stukje botersprits en een grote, dikke flik.

„O, moe, ik vind het toch zoo vreselijk...." Ineke zat in haar stoeltje bij de tuindeuren, en met tranen in de oogjes keek zij naar Hekkie, die stil en lusteloos in zijn mandje lag.

„Ja, ik vrees dat het arme dier heel ziek is," zuchtte moeder. „Hij heeft nu al in twee dagen niets gegeten. Het zal nodig zijn, dat wij eens met hem naar den dierenarts gaan. Maar ik begrijp het eigenlijk niet! Hij heeft van morgen wel een uur buitengespeeld."

„Maar ik begrijp het wél!" Vader was in de kamer gekomen en hij lachte eens tegen moeder en Ineke. „Hekkie heeft te veel gesnoept! Daarom eet hij niet!"

„Neen, je vergist je, man!" antwoordde moeder nu. „Hekkie snoept helemaal niet! Ik geef hem nooit iets!"

„Ja, dat weet ik wel," zei vader. „Maar ik heb zoeven meneer Jansen, den kruidenier, gesproken. Hekkie zit iedere morgen en middag, zo mooi als hij maar kan, voor de winkeldeur, net zo lang, tot hij wat lekkers krijgt. En dat doet hij ook bij meneer Van Asten en bij meneer De Wit! Hekkie eet nu al dagen lang bijna niets dan koekjes, chocolaatjes en stukjes worst!"

„Maar dat is verschrikkelijk!" zei moeder verdrietig.

„Ja, het is meer dan erg!" zei vader. „Als Hekkie beter is, moet hij weg! Ik zal proberen, hem te verkopen. Een hond, die zulke lelijke dingen doet, wil ik niet houden!"

Hekkie lag doodstil in zijn mand. Zijn ogen waren gesloten en zijn maagje deed zo'n pijn, dat hij zachtjes kreunde. Het arme, domme dier probeerde een beetje te slapen, maar telkens moest het aan de biskwietjes, de koekjes, de chocolaatjes en de leverworst denken en dan rilde hij van afschuw. Hekkie kon niet begrijpen, dat hij al die dingen zo lekker gevonden had. Hekkie kon geen koekjes en chocolade meer zien.

Ineke stond op. Zij ging naar vader toe, klauterde op zijn knieën, en met haar mondje heel dicht bij zijn oor fluisterde zij zacht: „Vader, als Hekkie nu eens nooit meer snoept, mag hij dan bij ons blijven?"

„Ja...." zei vader, „als Hekkie dát deed.... Maar ik vrees...."

Met een sprong was Ineke weer op de grond. Zij ging naar Hekkie, knielde bij hem neer en sloeg haar armpjes om zijn hals.

„Hekkie," begon zij zacht, „toe, zeg maar gauw, dat je nooit meer zo stout zult zijn! Ik zou het zo heerlijk vinden, als je bij mij bleef."

Het arme, domme hondje kwam heel langzaam overeind. Hij kreunde zacht en likte Ineke's handje.

„Hekkie heeft mij beloofd, dat hij nooit meer zo stout zal zijn!" lachte Ineke blij. „En hij zal woord houden, dat weet ik zeker!"

En dat gebeurde dan ook.

COR GELDHOF

LICHTBAKEN

Daar staat hij, de reus, op de top van de rots,
Omspoeld door de golven der zee.
Ze beuken zijn voet en ze schreeuwen om 't hardst
„Ik neem er een stuk van je mee!"

Hij staat waar hij staat en zijn lichtende kroon
Maait cirkels van licht in de nacht.
„Ik sta hier rotsvast," roept hij rustig terug,
„Ik hou hier al jaren mijn wacht!"

„Al beuken de golven der zee nog zo fel,
Al helpen de stormen ook mee,
Toch wankel ik niet, maar ik blijf wat ik ben,
De trouwe bewaker der zee"

Dat is hij: en jongens en meisjes, ik denk,
Dat jullie dat ook willen zijn?
Als baken te staan in de levenszee,
Al ben je vooreerst nog zo klein?

Eens komt er een dag, waarop golven en wind
Omspoelen de rots, waar je op staat.
Denk dan om het baken, dat wacht in de nacht,
Luid klink' jullie rustig: Paraat!

VALLY

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

PRINS VALIANT

KONING ARTHUR

RÉSUMÉ:
MORGAN-LE-FEY, DE GEHEIMZINNIGE VROUW, HEEFT RIDDER GAWAIN ONTVOERD EN NU IS PRINS VALIANT OP WEG OM ZIJN VRIEND TE GAAN BEVRIJDEN EN NIEUWE LAUWEREN TE OOGSTEN.

DE PRINS SLOEG ZONDER VREES DE WEG IN DIE NAAR HET SLOT LEIDDE EN..

BLIES UIT ALLE KRACHT OP DE HOORN DIE AAN EEN KETTING BENGELDE.

HIJ WERD DOOR EEN GROEP ANGSTWEKKENDE GESTALTEN NAAR BINNENGEVOERD EN DE TOVENAARSTER..

....ONTVING HEM MET DE GROOTSTE WELWILLENDHEID.

„UW WANTROUWEN SPIJT ME". ZEI ZE ZOETSAPPIG „RIDDER GAWAIN HEEFT HIER ZIJN KINDSHEID DOORGEBRACHT EN IS UIT VRIJEN WIL NAAR HIER GEKOMEN OM SNELLER TE GENEZEN."

TOEN MOEST VAL ZIJN VELE AVONTUREN VERTELLEN, TERWIJL HIJ ALLERLEI LEKKERS TE ETEN EN TE DRINKEN KREEG.

DE WIJN BEVATTE ECHTER EEN SLAAPMIDDEL EN HET DUURDE NIET LANG OF..

HAL FOSTER

PRINS VALIANT WIST HELEMAAL NIET MEER WAAR HIJ WAS OF WAT ER MET HEM GEBEURDE

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

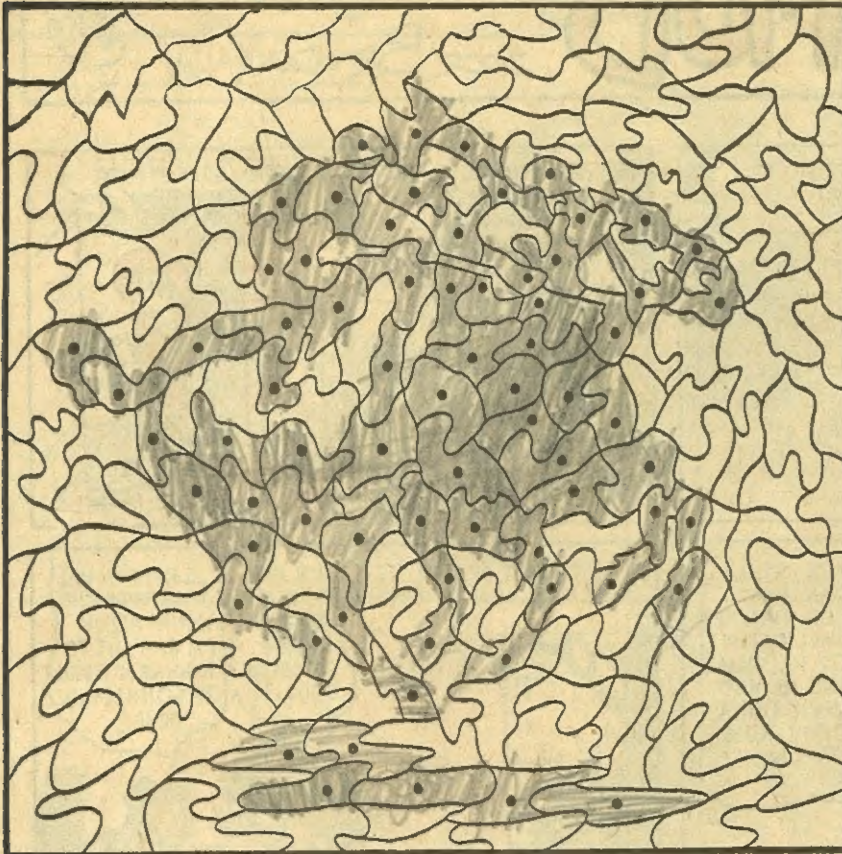

BONT ALLERLEI

TWEE DIE HAAST HEBBEN

Bij paardenrennen kan 't warm toegaan. Geloof dat maar! Als een pijl uit een boog schieten de dieren weg en raken nauwelijks de grond. Teken nu maar eens snel 'n koppel stormende paarden, met behulp van onze bekende vakjes met een punt.

PADDENSTOELPUZZLE

Van links naar rechts:

2. de 12e en 11e letter van het alfabet.
4. ander woord voor: wit.
7. groot muziekinstrument.
9. felle kleur.
11. stelt de tekening voor.
12. de spreker.
13. 69 centimeter.

Van boven naar beneden:

1. voornaamste deel van het lichaam.
2. kan men zijn van een vereniging.
3. de schepen worden gelost aan de ....
4. daarop kan men iets gratis krijgen (in advertenties uit de krant b.v.).
5. iemand uit Noorwegen.
6. dier dat ons melk levert.
7. ander woord voor: costuum.
8. meisjesnaam.
10. deciliter (afkorting).
11. geneesmiddel dat men moet innemen.

Oplossingen vorig nummer

MEESTER SLURF

LANDENPUZZLE

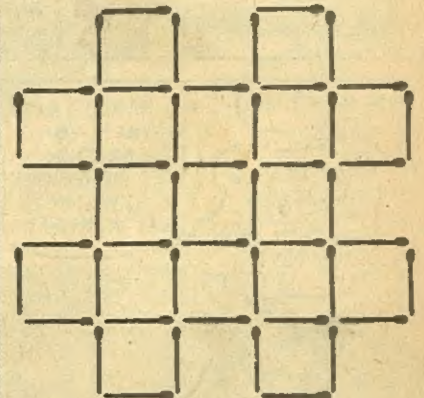
1. Nederland. 2. Servië. 3. Frankrijk. 4. België. 5. Ierland.

TIEN-WOORDENSPEL

1. Tien. — 2. Cursist. — 3. Stier. — 4. Rusten. — 5. Trui. — 6. Ster. — 7. Nest. — 8. Trein. — 9. Cent. — 10. Tuin.

EEN ONDEUGEND BIGGETJE

Het eerste links boven. Dat kijkt altijd precies de andere kant op.

LUCIFERSPROBLEEM

We hebben met behulp van lucifers 17 vierkantjes gelegd. Nu vragen we jullie:

1. Neem 4 lucifers weg en houd 13 vierkantjes over.

Daar zijn jullie vast een tijdje zoet mee. Maar voor de héél pienteren hebben we nog een mooie opgave:

2. Leg de lucifers weer net als in bovenstaande figuur.

Neem nu 12 lucifers weg en houd 9 vierkantjes over.

VLIEGEN: *Vroeger en Nu*

22. DE EERSTE ENGELSE ZWEEFVLIEGER

Het voorbeeld van Otto Lilienthal werkte aanstekelijk. Percy Pilcher zette de experimenten voort, maar schoot er het leven bij in toen, de dunne draadkabels afknapten en zijn toestel in elkaar zakte.

Pilcher had al in 1895 de beste Duitse vindingen op luchtvaartgebied grondig bestudeerd en ook al tal van tochten gemaakt met zijn eigen toestel.

Toen hij vanuit Duitsland terugkeerde naar Engeland, bouwde hij vijf krachtige machines, waarmee hij merkwaardige tochten maakte. Zijn grootste afstandvlucht geschiedde in 1896, dwars door een vallei van ongeveer 250 meter lengte. Zijn toestel „De Sperwer" was vervaardigd uit bamboelatwerk, met een gezamenlijke vleugelspanning van ruim 50 m².

Net als zijn voorganger, of liever, tijdgenoot Lilienthal, was hij juist bezig een machine te bouwen met een lichte motor, toen hem in 1899 het ongeluk achterhaalde. Zijn moed, durf en ondernemingslust gaven hem een uitstekende plaats onder de grote pioniers en voorgangers onzer thans zo vervolmaakte luchtvaart.

Volgende week no. 23 :
De triomf van Zeppelin.

EEN PAAR KUNSTJES MET LUCIFERS

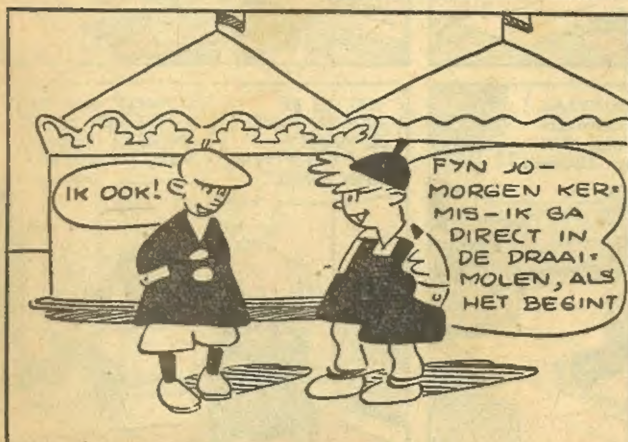
Verplaats twee van de zeven lucifers. Niet wegnemen dus. Alleen verplaatsen, maar doe 't zó dat er in plaats van drie nog maar twee driehoeken overblijven.

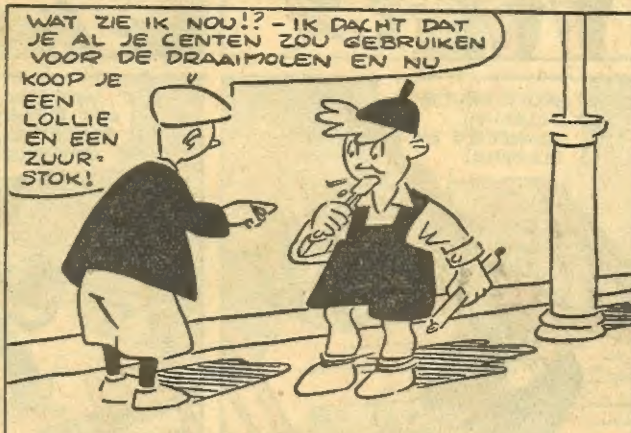

Hier zijn zestien lucifers. Maak daar nu eens drie vierkantjes van. Twee die even groot zijn en een kleiner.

Volgende week kunnen jullie de oplossing vinden op bladzijde 6.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB ONTDEKT EEN SCHAT!

